

Forslag til folketingsbeslutning om at betinge køreskoleundervisning af en bestået prøve i grundlæggende førstehjælp.
(Beslutningsforslag nr. B 16).

Medlemmer af Folketinget Holger K. Nielsen (SF) og Frank Aaen (EL) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til udenrigsministeren:

»Hvad kan udenrigsministeren oplyse om regeringens holdning til Tjetjenienkonflikten i lyset af drabet på Aslan Maskhadov og kendelsen fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol den 24. februar 2005?«
(Forespørgsel nr. F 6).

Den første sag på dagsordenen var:

1) Første behandling af lovforslag nr. L 21:

Forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel, lov om arbejdsskadesikring og lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. (En styrket sygefraværsindsats med ny visitation og opfølgning i sygedagpengesager m.v.).

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 24/2 2005).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Erling Bonnesen (V):

L 21 handler om en styrket sygefraværsindsats med ny visitation og opfølgning i sygedagpengesager m.v. I lovforslaget foreslås en ny visitations- og opfølgningsmodel, der skal sikre, at indsatsen systematiseres og målrettes de sygemeldte med det største behov.

Lovforslaget betyder bl.a., at den sygemeldte fra første dag skal tilsendes et skema med spørgsmål om sygdommen og arbejdet til brug for et bedre beslutningsgrundlag for kommunen. Der skal herefter foretages en visitation til en af tre kategorier afhængigt af sygdommens karakter, og efter første samtale skal der udar-

bejdes en opfølgningsplan, der løbende justeres i forhold til de konkrete behov.

Planer om gradvis tilbagevenden til arbejdspladsen skal laves i et samarbejde mellem kommunen, virksomheden og den sygemeldte. Desuden skal lægeerklæringer fremover kunne anvendes aktivt af så vel kommune som arbejdsplads til at skabe grundlag for at bestemme, hvorvidt den sygemeldte gradvis kan vende tilbage til arbejdet.

En tredje vigtig del består i, at statens andel af finansieringen af sygedagpenge nedsættes fra 50 pct. til 35 pct. fra uge 27 til uge 52. I dag afholdes 100 pct. af udgifterne af staten i de første 4 uger, og herefter 50 pct. fra uge 5 til uge 52.

Lovforslaget skal være med til at fastholde flest muligt i arbejde for at undgå, at de bliver udstødt fra arbejdsmarkedet, og det giver desuden kommunerne et større incitament til at sætte hurtigt ind med målrettede procedurer og et bedre beslutningsgrundlag. Derfor støtter Venstre forslaget.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Jeg vil godt stille Venstres ordfører et spørgsmål i forbindelse med Arbejdsskadestyrelsen. Herom står der i lovforslaget:

»Et styrket samarbejde kan forebygge, at den tilskadekomne må lade sig undersøge hos speciallæge to gange til brug for henholdsvis Arbejdsskadestyrelsens og kommunens sag.«

Kl. 10.05

Har Venstre forholdt sig til lægekonsulenternes stilling i den sag, hvor vi har set et udbredt misbrug, kan man sige, af lægekonsulenter, hvor de underkender speciallægers erklæringer? Vil der blive taget højde for det i den her situation, så vi ikke kommer ud for, at sygemeldte kommer til speciallæge, og så sidder lægekonsulenterne og underkender de erklæringer, de kommer med?

(Kort bemærkning).

Erling Bonnesen (V):

Der er ingen tvivl om, at der udestår et omfattende udvalgsarbejde nu, herunder også om de spørgsmål, som du har rejst her, så jeg vil ikke svare specifikt på det nu, men henvise det til udvalgsbehandlingen.

Det er klart, at det her ikke bliver lavet for at genere borgerne, det bliver lavet for at hjælpe dem til at komme hurtigere tilbage på arbejdsmarkedet igen. Der har du ret i, at lægekonsu-

lenterne har en vigtig funktion i det også. Det kigger vi på i udvalgsbehandlingen.

Formanden:

Vi tiltaler hinanden i tredje person herinde, så man må ikke sige du til medlemmerne.

Hr. Bent Bøgsted for endnu en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Der, hvor jeg gerne vil hen, er, at vi måske kan undgå lægekonsulenternes vurdering i denne her sag, når der ligger to speciallægeerklæringer. Det burde jo være nok, og det kan fremme en hurtig ekspedition, så den sygemeldte ikke skal vente på at få en lægekonsulents afgørelse. To speciallægers erklæringer burde være nok i de situationer her, og det er det, jeg ønsker at Venstres ordfører forholder sig til.

(Kort bemærkning).

Erling Bonnesen (V):

Vi skal være opmærksomme på, at det nogle gange kan være en fordel også at få lægekonsulenten ind over sagen for at få en uvildig stillingtagen til det for at etablere det bedst mulige grundlag for sagsbehandleren og for beslutningen i kommunen efterfølgende. Men jeg er enig i, at det ikke skal virke forsinkende på processen. Det, det handler om, er, at vi skal målrette det og have etableret det sikreste og det bedste og det stærkeste beslutningsgrundlag, og der kan det ikke udelukkes, at vi fortsat har brug for lægekonsulenterne.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Blandt alle de mange pæne ord, der står i det her lovforslag, ikke mindst i bemærkningerne til lovforslaget, står der bl.a. i indledningen noget om formålet med det, nemlig at nedbringe og forebygge sygefraværet. Så er det bare, jeg godt kunne tænke mig at høre fra Venstres ordfører, hvor i det her lovforslag der står noget som helst om forebyggelse af sygefraværet.

(Kort bemærkning).

Erling Bonnesen (V):

Der er mange andre lovinitiativer, der skal ses i sammenhæng med det her. Det her skal også tage sit afsæt i, at vi jo samlet ser et sygefravær, der svarer til 140.000 fuldtidsstillinger på landsplan, og vi har set stigende udgifter til det – i

milliardklassen – og derfor er der behov for at se på det.

Men det er klart, at det her lovforslag jo også skal ses i sammenhæng med andre lovforslag om arbejdsmiljø og mange andre ting, så det kan ikke ses isoleret.

Fraværet skal jo begrænses ved, at man for den enkelte får målrettet indsatsen, så man får lavet den rigtige indsats, så vedkommende kan komme hurtigere tilbage. Lige præcis dér skulle man gerne kunne se gevinsterne.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu er det altså i bemærkningerne til det her lovforslag, at der står, at formålet er at nedbringe og forebygge sygefraværet. Så siger Venstres ordfører, at der findes andre lovforslag, som går ud på forebyggelse, og at det altså ikke fremgår af det her lovforslag. Så er det bare, jeg godt kunne tænke mig at vide: Hvad det så er for nogle forslag, som ligger på nuværende tidspunkt, som går ud på at forebygge, at folk bliver syge på deres arbejde?

(Kort bemærkning).

Erling Bonnesen (V):

Vi kan jo henvise til mange andre initiativer, der har været taget i forbindelse med arbejdsmiljøtiltag.

Det konkrete indhold i det her er at få målrettet indsatsen for den enkelte: Hvad er det, man fejler, og hvad er den bedste indsats for at få helbredt den enkelte, få taget hånd om det problem, den enkelte har, med henblik på at få, om jeg så må sige, den periode, man er syg, gjort så kort som muligt, så man så hurtigt som muligt kommer tilbage på arbejdspladsen?

Formanden:

Tak til hr. Erling Bonnesen. Den næste ordfører er hr. Thomas Adelskov.

Thomas Adelskov (S):

Socialdemokratiet vil gerne styrke indsatsen for at nedbringe sygefraværet og skabe rammer for arbejdspladsfstholdelse af den sygemeldte.

Vi vil gerne understrege, at vi overordnet mener, at der er en ubrydelig sammenhæng mellem et højt og langvarigt sygefravær og så arbejdsmiljøindsatsen på den enkelte arbejdsplads. Derfor skal jeg også endnu en gang beklage, at regeringen har afskaffet BST-pligten på virksomhederne, som er der, hvor virksomhederne

har hentet råd og vejledning, der har sikret dialog og et bedre arbejdsmiljø på mange danske virksomheder.

Kl. 10.10

Man ønsker med det her lovforslag at skabe nogle nye rammer for relationerne mellem virksomheder og kommuner og den sygemeldte og dennes repræsentanter og andre interessenter. Socialdemokratiet havde gerne set, at det her lovforslag blev behandlet som en samlet pakke under et i sammenhæng med det bebudede lovforslag, der senere på året skal modernisere sygedagpengeloven. Det havde efter vores opfattelse været mere rigtigt at se hele sygefraværsproblematikken og sygedagpengeloven under et.

Når det er sagt, skal jeg understrege, at vi synes, der er tale om en række spændende initiativer i dette lovforslag, som vi meget gerne drøfter videre med regeringen.

Vi finder det rigtigt at forsøge at skabe nogle bedre rammer for dialog imellem kommunerne og arbejdsstedet, og vi finder det rigtigt at skabe bedre betingelser for den sygemeldte for hurtigst muligt at kunne komme tilbage i arbejde, og vi finder det rigtigt, at der sættes nogle skrappe rammer og krav op i forbindelse med kommunernes pligt til at følge op og understøtte sygemeldte borgere.

Vi er imidlertid langt fra overbevist om visdommen i at reducere kommunernes refusion af sygedagpenge fra 50 pct. til 35 pct., som der lægges op til i lovforslaget. Vi forstår godt ideen med at motivere kommunerne økonomisk til at følge op på deres forpligtelser om hurtigst muligt at bringe sygemeldte tilbage i arbejde. Omvendt kan man frygte, at borgere vil opleve tvangsraskemeldinger, alene fordi kommunerne ønsker at spare penge. Vi kender jo så udmærket problematikken fra andre områder under sociallovgivningen.

Samtidig er det vores opfattelse, at vi jo netop nu her i Folketinget behandler en kommunalreform, der rykker voldsomt rundt på en række centrale og dyre opgaver i den offentlige sektor.

I kommunalreformen er den helt store og ubekendte faktor de økonomiske konsekvenser, og det er derfor fuldstændig urimeligt med dette forslag at begynde at tage hul på et enkelt hjørne af udligningen, uden at de mange nye opgaver og kommunernes mulighed for at kunne finansiere alle de kommunale opgaver overvejes og sættes under debat.

Der er også en række andre spørgsmål, som vi gerne vil have belyst. F.eks. er det ikke helt klart for os, hvad for en juridisk status den sygemeldtes oplysningsskema vil have i den videre behandling af sygefraværssager og eventuelle arbejdsskadesager. Vil den sygemeldte ved denne form for selvdiagnose kunne risikere at formulere sig på en sådan måde, at det senere vil kunne bruges negativt over for den sygemeldte?

Vi ønsker også at få belyst, om arbejdsgiverens nye ret til oplysninger om medarbejderen vil kunne blive brugt imod den pågældende medarbejder, om reglerne har den stik modsatte virkning af arbejdsfastholdelse, og at arbejdsgivers adgang til helbredsoplysninger kan medføre, at nogle arbejdsgivere kan misbruge det.

Vi vil også gerne stille en række spørgsmål, der belyser den sygemeldtes rettigheder og økonomiske forhold, f.eks. i den situation, hvor en kommune vælger delvis at raskmelde den sygemeldte, men hvor arbejdsgiveren ikke vil tage medarbejderen tilbage på disse vilkår.

Socialdemokratiet er overordnet positiv over for intentionerne og ånden i lovforslaget, som vi opfatter som et godt forslag, men vi er også samtidig indstillet på at tage en drøftelse med regeringen af forslaget.

Vi mener, at det er nødvendigt at få afklaret nogle af de væsentlige faktorer, som vi agter at stille spørgsmål om, og vi mener, at det er væsentligt at få fjernet nogle af knasterne i lovforslaget, således at loven fremover vil blive brugt til gavn for sygemeldte medarbejdere på det danske arbejdsmarked og ikke som besparelser.

(Kort bemærkning).

Villy Søvdal (SF):

Jeg har et enkelt spørgsmål til hr. Thomas Adelskov, som vedrører det synspunkt, som hr. Adelskov gav udtryk for, og som jeg deler, nemlig at refusionsinstrumentet er et meget, meget virksomt instrument. Vi så det i forbindelse med førtidspensionen, hvor man lavede præcis den samme drejning på refusionen med den konsekvens, at antallet af mennesker, der fik tilkendt førtidspension over en 4-årig periode, faldt fra ca. 28.000 til ca. 14.000, altså blev halveret på 4 år, og det var ikke med baggrund i, at folk blev raskere eller sundere, men med baggrund i ren økonomitænkning.

Jeg vil godt spørge: Er det ikke den virkelige alvorlige knast i det her lovforslag, at en så kraftig drejning på skruen betyder, at der vil være et kolossalt økonomisk pres fra kommunerne, der i

en situation, hvor den kommunale økonomi er meget stram, er nødt til at tænke meget økonomisk, for at tvangsrasmelde folk, og giver det stadig anledning til, at Socialdemokraterne fastholder et grundlæggende positivt syn på lovforslaget her?

(Kort bemærkning).

Thomas Adelskov (S):

På førtidspensionsområdet var problemet jo det, at mange kommuner ikke påtog sig en forpligtelse med hensyn til at forsøge at skabe andre veje for mange ledige på kontanthjælp ind i beskæftigelse igen, at man dermed brugte det til kassetækning og til at føre borgere over på førtidspensionsområdet i stedet for at udnytte alle de andre muligheder.

Der blev forsøgt en økonomisk skrue på kommunerne, hvor man ændrede på refusionsprocenten, men vi må jo også erkende, at der er store forskelle i dette land på de forudsætninger, som kommunerne har til at finansiere deres opgaver.

Kl. 10.15

Der er lige lavet undersøgelser på sundhedsområdet, som viser, at i kommuner med socialt meget belastede borgere er det altså syv gange dyrere at få de borgere igennem sundhedssystemet, og det samme vil selvfølgelig gøre sig gældende her, i og med at vi jo ved, at sygemeldte udgør en stor belastning af sundhedssystemet. Derfor kan vi ikke engang sige noget om, heller ikke på det grundlag, som regeringen har lagt frem her, hvordan det vil påvirke de enkelte kommuners økonomi, og det er også noget af det, vi vil spørge til.

Det er klart, at det, man kan frygte med dette lovforslag, er, at mange kommuner vil føle sig tvunget til hurtigt at raskmelde borgere, som egentlig ikke er fuldt raske, for dermed at spare penge. Det er en af de helt afgørende knaster, der i den sidste ende vil være med til at afgøre, om vi vil stemme for eller imod lovforslaget, men jeg forventer, at beskæftigelsesministeren vil indkalde os til nogle drøftelser, også om dette væsentlige punkt.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

I dag er der som bekendt en varighedsbegrænsning på 52 uger på sygedagpenge, og jeg er sikker på, at Socialdemokratiet ligesom SF modtager en række sager fra mennesker, der ikke forstår, at de oven i en sygdom pludselig oplever, at

deres økonomiske eksistensgrundlag forsvinder, så de ender i det, vi har kaldt det store sorte hul, hvor en familie, efter at forsørgeren er ramt af en bjælke på ryggen, må opdage, at indkomstgrundlaget simpelt hen forsvinder.

Jeg vil godt spørge, om hr. Thomas Adelskov ser forslaget på samme måde, som jeg ser det: Nu strammer man skruen yderligere, og det betyder, at i rigtig mange sager med mennesker med ondt i ryggen og ondt i sjælen vil det økonomiske pres i sagen være så stort, at kommunen vil sige til mennesker, der ikke selv synes, at de kan arbejde: Det synes vi godt du kan.

Jeg vil spørge hr. Thomas Adelskov: Ligger der efter Socialdemokraternes opfattelse nogen som helst sikkerhed imod den type økonomisk kassetækning i lovforslaget her?

(Kort bemærkning).

Thomas Adelskov (S):

Nej, det gør der desværre ikke. Vi vil meget gerne drøfte, hvordan vi kan sikre, at borgerne har et rettighedsgrundlag på området, og vi vil også gerne drøfte med regeringen, hvordan vi kan sikre, at kommunerne overholder deres forpligtelser. Som jeg også synes jeg gav udtryk for i min ordførertale, mener vi ikke, at det økonomiske instrument, hvor man generelt ændrer refusionsprocenten, vil få kommunerne til at opføre sig ordentligt – for at sige det på jævnt dansk – så det er et helt afgørende punkt.

Til spørgsmålet om 52-ugers-reglen vil jeg sige, at jeg egentlig kunne ønske, at vi havde haft en bredere debat om hele sygefraværsområdet og en diskussion om modernisering af sygedagpengeloven. Jeg anerkender, at der er problemer, for der er jo sager, hvor borgere bliver bragt i den situation, at de får frataget deres sygedagpenge og ikke har noget andet forsørgelsesgrundlag for sig selv og deres familie. Det er fuldstændig urimeligt, at vi ikke kan løse det problem, som kan have mange forskellige årsager, f.eks. at der har været lange ventetider hos speciallæger osv.

Det er nødvendigt at skabe en ordentlig og en bedre sammenhængskraft, og derfor havde vi gerne set en samlet diskussion om en samlet reform af hele sygedagpengeområdet.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg vil godt nævne en af de andre såkaldte knaster over for hr. Thomas Adelskov, nemlig adgangen for arbejdsgiverne til at få udvidede læ-

geerklæringer – det, som man fra f.eks. HK's side har kaldt, at de sygemeldte kan risikere at ende som jaget vildt. Jeg vil spørge hr. Thomas Adelskov, om han er enig i den betragtning, at man kan misbruge systemet, så de syge oven i deres sygdom kan betragtes som jaget vildt i de tilfælde, hvor man gør brug af de udvidede lægeerklæringer.

(Kort bemærkning).

Thomas Adelskov (S):

Det er lige nøjagtig noget af det, som jeg sagde vi skal have belyst noget nærmere. Det kan jo ikke være meningen, og det vil ikke være noget, vi kan bakke op, hvis det er sådan, at lovforslaget her begynder at ændre grundlæggende ved det forhold, at der er sat nogle skrappe rammer op for, hvilke helbredserklæringer og hvilke helbredsoplysninger arbejdsgivere kan stille krav om at få. Det kan ikke være meningen med lovforslaget.

Jeg forstår udmærket tankegangen om, at en arbejdsgiver vil være interesseret i at prøve at finde ud af: Hvordan kan vi få denne medarbejder tilbage på arbejdspladsen? Hvad kan vi gøre, så sygdomsforløbet ikke forværres, hvad enten det er en dårlig ryg, eller hvad det nu kan være? Arbejdsgiveren kan godt have behov for at vide nogle konkrete ting om den sygemeldte, men min pointe er lige nøjagtig – og det sagde jeg også i ordførertalen – at det ikke skal betyde, at der sker et skred i forhold til arbejdsgiverens adgang til at få helbredsoplysninger om den sygemeldte, og det ønsker vi at få afdækket.

I øvrigt findes der jo allerede regler og lovgivning på området, og spørgsmålet er, om lovforslaget her vil være i modstrid med den nugældende lovgivning, hvis det negative eksempel, som Enhedslisten fremfører, er korrekt.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu er det jo sådan, at lovgivning handler meget om at få belyst problemer og få skrevet ned og sådan noget, men jeg tænker mere på den situation, som jeg i hvert fald kender fra mit liv uden for disse mure.

Kl. 10.20

Rundtomkring på de arbejdspladser, hvor jeg har været, har der været en indædt kamp om arbejdsgivernes adgang til at ringe hjem til den syge og få udvidede lægeerklæringer fra den syge. Det, kampen går på, er simpelt hen, at i den udstrækning man giver arbejdsgiveren disse ret-

tigheder – ikke alle arbejdsgivere vil misbruge dem, nogle vil endda sikkert bruge dem fornuftigt – åbnes der risiko for, at man på den måde kan gøre den syge mere syg og i virkeligheden medvirke til, at den syge bliver understødt fra den arbejdsplads, som vedkommende gerne skulle kunne vende tilbage til efter sin sygdom.

(Kort bemærkning).

Thomas Adelskov (S):

Ja, og derfor bliver vi simpelt hen nødt til at få belyst, hvordan de retlige forhold er, og hvad konsekvenserne af det forslag, der ligger foran os, er.

Jeg må lige understrege, at vi jo ved fra alle de undersøgelser, der er lavet, at i de situationer, hvor kommunen og arbejdspladsen og den sygemeldte meget tidligt kommer i dialog, og hvor den sygemeldte hurtigt kommer tilbage i en eller anden funktion på virksomheden, er chancerne for, at man ikke bliver marginaliseret, langvarigt syg og ryger helt ud af arbejdsmarkedet, men bliver fastholdt på arbejdsmarkedet og på arbejdspladsen, meget større. Det er sådan set den grundidé, som vi gerne vil være med til at fremme og følge op.

Formanden:

Næste ordfører er hr. Bent Bøgsted.

Bent Bøgsted (DF):

Vi har et meget stort sygefravær på de danske arbejdspladser, og når vi ser på årsagen til sygefraværet, er det ikke rimeligt.

Der har gennem de sidste år været talt en del om, hvad man kan gøre for at nedbringe sygefraværet, da det koster samfundet utrolig store ressourcer og samtidig går ud over de sygemeldte, fordi de mister kontakten til arbejdsmarkedet. Der er imidlertid ikke blevet gjort noget for at nedbringe sygefraværet, men det bliver der nu.

Det, der bliver taget fat på, er den kommunale opfølgning i sygedagpengesager. Der skal gøres en ekstra indsats for at få de sygemeldte tilbage på arbejdsmarkedet så hurtigt som muligt, og det skal ske på en sådan måde, at der ikke er nogen, der føler, at de bliver presset ud i en funktion, de ikke kan klare, men at kontakten til arbejdsmarkedet bevares, og fraværperioden bliver så kort som mulig.

Kommunen skal sørge for at få de nødvendige oplysninger om sygefraværet, og derefter foregår der en visitation til en af de tre kategori-

er, der er nævnt i lovforslaget, alt efter hvordan sygeforløbet er. Der sker en vurdering af, hvordan kommunen skal sætte ind med opfølgningen, og der indhentes lægelige oplysninger til brug for opfølgningen.

Som led i opfølgningen skal kommunen indkalde til en første samtale inden udgangen af den 8. uge, hvorefter kommunen skal foretage en vurdering af den sygemeldtes konkrete behov såsom behandlingsoptræning, revalidering, fleksjob eller eventuelt førtidspension. Derefter iværksætter kommunen den nødvendige indsats, alt efter hvilken visitationskategori der er fastlagt. Kommunen skal sørge for at aftale med den sygemeldte, hvordan opfølgningen skal ske, og hvordan den sygemeldte skal få den nødvendige hjælp og indsats. Der skal være særlig fokus på arbejdspladsfastholdelse og kontakt med arbejdspladsen, såfremt en fuldtidsraskmelding ikke er mulig.

I den forbindelse synes jeg, at det ud fra lovforslaget er svært at få en reel bedømmelse af, hvordan kontakten til virksomhederne vil fungere, og om det i det hele taget er muligt at få så mange som muligt ud på arbejdspladserne som delvis raske. Det forholder sig faktisk sådan, at i en produktionsvirksomhed vil det i de fleste tilfælde ikke umiddelbart være muligt at beskæftige en person, der ikke er fuldt arbejdsdygtig, og derfor håber jeg, at beskæftigelsesministeren kan komme med en redegørelse for, hvordan det skal fungere i praksis, når der er tale om produktionsvirksomheder, hvor kravet faktisk er, at man er hundrede procent arbejdsdygtig. Det er jo ikke alle, der kan komme ind på et kontor, det ved vi jo, og det håber jeg også ministeren er klar over.

Der skal ske en bedre koordinering af opfølgningsindsatsen, og der skal udvikles et bedre samspil mellem kommunen og virksomheden og mellem kommunen og lægerne. Der bliver også mulighed for at afgive en lægeerklæring om den sygemeldtes funktionsmuligheder, så virksomheden kan se, hvad den sygemeldte ikke kan lave.

Kl. 10.25

Hovedessensen i lovforslaget er en ændring af refusionen. Som det er i dag, afholder staten 100 pct. af kommunens udgift til sygedagpenge de første 4 uger og herefter 50 pct. fra 5. til 52. uge, hvorefter kommunen afholder den fulde udgift. Dette foreslås ændret, således at staten afholder 35 pct. af udgifterne til sygedagpenge fra 27. til 52. uge og kommunen altså 65 pct. Det

skal være med til at sikre, at kommunerne har en større interesse i at hjælpe de sygemeldte tilbage til arbejdsmarkedet, og samtidig bortfalder refusionen, hvis kommunen ikke sørger for den opfølgning, som de sygemeldte har krav på.

Der er i dag et stort problem i forbindelse med denne ændring af refusionen. I dag har vi stadig en lang ventetid på behandling på sygehusene, og derfor kan det ikke undgås, at der er kommuner, som vil blive straffet, uanset hvor meget de gør for at hjælpe den sygemeldte. Her savner jeg, at ministeren forholder sig lidt til, hvordan ventetiden kan komme væk, så det ikke er den, der skal være årsag til, at de sygemeldte ikke kommer tilbage til arbejdsmarkedet. Det finder vi ikke rimeligt, derfor skal der kigges på den problematik i forbindelse med udvalgsarbejdet, og vi skal i hvert fald have en god forklaring fra ministeren.

Hvis lovforslaget skal fungere, må vi først sikre os, at ventetiden på sygehusene bliver bragt ned, eller også skal der kigges på, om det er rimeligt, at kommunerne mister refusionen, hvis de har gjort alt, hvad de kan, men at det er ventelisterne, som er skyld i, at de sygemeldte ikke kan komme tilbage. Men det kan vi få en drøftelse af i forbindelse med udvalgsarbejdet, og jeg håber, ministeren har en god forklaring i den forbindelse.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg savner en mere principiel stillingtagen fra Dansk Folkeparti til forslaget om at stramme refusionsskruen. Jeg gør det, fordi Dansk Folkeparti jo indtil nu har været med på kritikken af, at der er mennesker, som mister deres forsørgelsesgrundlag på grund af varighedsbegrænsningen. Jeg er ikke sikker på, at Dansk Folkeparti stemte for forslaget sidste gang, men traditionelt har Dansk Folkeparti i hvert fald lagt sig på det synspunkt, at det ikke er rimeligt at straffe syge på den måde, at de mister deres indkomst.

Nu fremsætter beskæftigelsesministeren et lovforslag, der vil øge presset for at få afsluttet sygedagpengesagerne inden ½ år dramatisk, og jeg vil godt spørge Dansk Folkeparti: Ser man slet ikke det samme billede her, nemlig at en række syge mennesker, der i øvrigt vil blive vurderet af en kommunal lægekonsulent, bliver presset ud, fordi de bliver frataget deres sygedagpenge efter ½ år? Jeg vil godt have et principielt svar på, om man har gjort sig den overvejelse.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Jeg vil sige til hr. Villy Søvnald, at som jeg har opfattet lovforslaget, ændrer det ikke 52-ugersreglen. Det, der ændres, er, at kommunen kan miste refusionen, men det må ikke gå ud over den enkelte sygemeldte; det er det, der står i lovforslaget, sådan som jeg har læst det.

Hvis hr. Villy Søvnald har forstået det på en anden måde, må vi tage en diskussion om det. Men jeg har altså læst det sådan, at det ikke går ud over den enkelte sygemeldte, og derfor ændres der heller ikke noget ved de 52 uger, hvor den sygemeldte kan få sygedagpenge. Det er udelukkende kommunen, der mister refusionen, hvis den ikke laver den opfølgning, der skal til.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg tror, Dansk Folkeparti fuldstændig undervurderer, hvad konsekvensen er af en statsrefusion. Jeg vil bare henlede opmærksomheden på, at da man ændrede førtidspensionsområdet i et forlig, som vi ikke deltog i – Dansk Folkeparti deltog heller ikke – ændrede man heller ikke lovtæksten. Man skrev alle de smukke, lyriske sætninger, men konsekvensen var, at antallet af tilkendte pensioner blev halveret i løbet af 3 år.

Nu er jeg ikke spåmand, men jeg er hundrede procent sikker på, at konsekvensen af forslaget her vil være, at mennesker med ondt i ryggen og ondt i sjælen vil blive presset ud af sygedagpengesystemet – ikke fordi der er skrevet noget andet, men fordi refusionsinstrumentet virker så stærkt. Jeg spørger bare: Er Dansk Folkeparti virkelig ikke bekymret over at tage ansvaret for, at syge mennesker bliver presset ud af sygedagpengesystemet på grund af denne refusionsbestemmelse?

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Hvis hr. Villy Søvnald havde hørt efter, hvad jeg sagde – det er jeg nu også sikker på at hr. Villy Søvnald har gjort – nævnte jeg jo netop, at i de tilfælde, hvor kommunen har gjort, hvad den kan for at få den sygemeldte tilbage, men hvor det ikke kan lade sig gøre på grund af ventetid, eller fordi virksomheden ikke kan tage den sygemeldte tilbage, er det måske rimeligt at diskutere, om kommunen skal miste refusionen. Det er netop noget af det, som vi gerne vil snakke om i udvalget.

Selvfølge har vi en vis bekymring for, at der er nogle, der kan blive presset ud, sådan som hr. Villy Søvnald beskriver det. Men det er ikke det, der er meningen med lovforslaget, og det er ikke sådan, vi opfatter forslaget, men de bekymringer, hr. Villy Søvnald har, er selvfølgelig noget, vi skal snakke om i forbindelse med udvalgsarbejdet.

Kl. 10.30

(Kort bemærkning).

Thomas Adelskov (S):

Der findes jo mange gode medarbejdere ude i kommunerne, der virkelig gør en stor indsats, men er ordføreren ikke enig i, at et af problemerne ved at ændre på refusionsreglerne kan være, at man anlægger nogle meget skrappe sagsbehandlingsprocedurer ude i kommunerne, der giver anledning til, at den der kassetænkning får lov at inspirere mere til, hvornår man raskmelder og delvis raskmelder de sygemeldte?

Medarbejdere kan netop blive ansporet af, at regeringen foreslår, at der ændres på refusionsprocenten fra 50 til 35 pct., altså at det er et økonomisk incitament for kommunerne til at anlægge en praksis om f.eks. helt at raskmelde eller delvis at raskmelde en medarbejder frem for at prøve andre indsatser eller frem for måske der, hvor det er nødvendigt, at give lidt tid.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Det kunne måske godt være en bekymring, men vi må jo også erkende, at vi har set utrolig mange kommuner, der først begynder at bekymre sig om den sygemeldte, når vi når i nærheden af de 52 uger. Så finder de ud af, at hov, vi har nogle sygemeldte her, og vi skulle egentlig have kigget på, hvordan vi kan hjælpe dem videre, for ellers mister de deres sygedagpenge.

Det her vil jo være stærkt medvirkende til, at kommunerne begynder at se på problemet noget før og tage fat i de sygemeldte noget før.

Jeg kan da godt følge hr. Thomas Adelskovs bekymring om, at man kan komme ind i en kassetænkning, men det er da også noget, som jeg går ud fra, at hr. Thomas Adelskov vil rejse i udvalgsarbejdet, så vi kan få en rimelig forklaring fra ministeren på de problemer, der er. For det er jo et lovforslag, der er meget ømtåleligt, og derfor skal vi selvfølgelig også sikre os, at det, vi sender ud her, er i orden.

(Kort bemærkning).

Thomas Adelskov (S):

Dansk Folkeparti har jo sammen med regeringen lavet en kommunalreform, som betyder, at kommunerne bliver forpligtet til også at finansiere dele af de sundhedsudgifter, der er forbundet med, at borgere bliver indlagt på f.eks. sygehuset eller skal til speciallægebehandling. Der er ikke noget klart overblik over, hvordan de økonomiske strømme er her. Det eneste, vi ved, er, at der er nogle undersøgelser, som peger på, at de kommuner, som har mange borgere med et lavt uddannelsesniveau, med mange arbejdsløse, har et væsentligt større træk, for de bruger de offentlige sundhedssystemer, og udgifterne er syv gange højere for borgerne i de kommuner.

Er ordføreren ikke bekymret for, at det her forslag netop også vil ramme de kommuner, som har lav uddannelsesfrekvens og mange borgere, der er arbejdsløse og på overførselsindkomster, og dermed være med til at skævvride det kommunale landkort endnu mere, når man ikke samtidig med kommunalreformen har lagt en udligningsreform på bordet?

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Det er vi selvfølgelig, og det har vi også talt om. Der står i loven, at der skal ske en DUT-udligning på refusion af sygedagpenge. Hr. Thomas Adelskov rejser problemet med de fattige kommuner, for når der skal ske en DUT-udligning på sygedagpenge, er det mange gange de rige kommuner, der får pengene dertil. Derfor synes jeg da også, det er rimeligt, at det problem bliver taget op.

Jeg er ikke helt klar over det, men så vidt jeg ved, er det i Finansudvalget, at det her med DUT-udligning skal tages op, men det kan da være aktuelt at bede ministeren om at forklare, hvordan det forholder sig; om man kan tage højde for den problematik, der ligger deri.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg prøvede at høre rigtig, rigtig godt efter også hr. Bent Bøgsted for at høre et ord om, hvordan man kunne få forebygget, at folk bliver syge. Jeg hørte ikke meget andet end en del teknik omkring forholdet mellem kommunerne og den syge, men ikke noget om, hvordan man kunne forhindre, at folk kom ud i langvarigt sygefravær.

Nu forstod jeg på Venstres ordfører, at det jo var noget, der hørte hjemme i anden lovgivning,

og derfor måske rettelig skulle pilles ud af bemærkningerne til det her lovforslag. Så spørger jeg bare: Anden lovgivning på f.eks. arbejdsmiljøområdet, hvad sker der med forebyggelsen på det område? Ja, en af de instanser, som både kan være med til at forebygge, og som kan være med til at få folk tilbage på arbejdspladserne igen, nemlig BST-systemet, har man skåret ned til ukendelighed.

Derfor vil jeg godt høre fra hr. Bent Bøgsted: Hvad har man egentlig af bud på det område, der hedder forebyggelse?

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Nu er hr. Jørgen Arbo-Bæhr inde på en helt anden lovgivning, og jeg synes, at vi skal holde os til den her med sygefraværsindsatsen. Det, der står om forebyggelse heri, er forebyggelse af, at de syge ikke skal være langvarigt syge, at de kan komme hurtigere tilbage på arbejdsmarkedet, og dermed er det kommunernes indsats, der skal forebygge, at den sygemeldte i stedet for at gå 50 uger måske kun kan gå 30 uger. Det er den forebyggelse, der ligger i lovforslaget, og i den forbindelse er det forkert af hr. Jørgen Arbo-Bæhr at begynde at blande forebyggelse af, at den enkelte bliver syg, ind i det her lovforslag, for det har ikke noget med det her lovforslag at gøre.

Kl. 10.35

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg bider såmænd mest mærke i det, fordi det i bemærkningerne står, at det går ud på at forebygge sygefraværet. Og det, det nu er blevet reduceret til, er at forebygge, at folk bliver langvarigt syge.

Noget af det har jo at gøre med langvarigt syge, vil jeg godt sige, men ikke desto mindre vil jeg bare bede hr. Bent Bøgsted give mig ret i den gode gamle læresætning: Det er bedre at forebygge end at helbrede.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Jamen hr. Jørgen Arbo-Bæhr svarer egentlig selv på det her. Der står: at forebygge sygefraværet. Der står ikke noget om at forebygge, at den enkelte bliver syg. Det er ikke det, der står i lovforslaget. Det her drejer sig om at forebygge, hvor lang tid man skal have til at være syg, hvor lang tid man kan være syg, om man kan være syg i 10

uger, 20 uger, 30 uger eller 50 uger eller længere tid, alt efter hvad man er kommet til skade med. Det er den forebyggelse, der ligger heri. Det var det, hr. Jørgen Arbo-Bæhr selv sagde, nemlig at det er forebyggelse af sygefraværet og ikke noget med forebyggelse af, at man bliver syg.

(Kort bemærkning).

Erling Bonnesen (V):

Jeg vil gerne spørge Dansk Folkepartis ordfører, om han som det ene er enig i hovedsigtet, nemlig at få en målrettet indsats i forhold til den sygemeldte for hurtigst muligt at komme tilbage til arbejdsmarkedet.

Det andet er, om også Dansk Folkepartis ordfører er enig i, at ingen med det her forslag er tænkt at skulle presses ud i situationer med nogle job, som man ikke kan klare.

Og som det tredje, hvad der for så vidt også angår raskmelding, at det er lægerne, der stadig væk skal sørge for det.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Jamen det kan jeg kun være enig i, for jeg har også læst lovforslaget sådan.

Formanden:

Tak til hr. Bent Bøgsted. Den næste ordfører er hr. Tom Behnke.

Tom Behnke (KF):

Da den konservative ordfører, hr. Jakob Axel Nielsen, ikke kan være til stede i dag, har jeg lovet som stand-in at sige følgende:

Vi kan alle blive syge og være nødt til at blive hjemme fra arbejde, men det er ikke godt, hvis vi er syge alt for ofte eller i alt for lang tid. Det er ikke godt for den enkelte, og det er skidt for samfundsøkonomien og for virksomhederne.

Med forslaget her tages en række initiativer, der samler op og sikrer, at der tages hånd om sygefraværet. Det er vigtigt, at så mange som muligt fastholder så stor en tilknytning til arbejdsmarkedet som muligt, og derfor er det godt, at kommunerne fremover i et tæt samarbejde med lægen og virksomheden gør, hvad der er muligt, for at den syge bliver rask og igen kan komme på arbejde eller i det mindste i en eller anden grad bevarer tilknytningen til jobbet.

Vi ser forslaget som et godt initiativ og ser frem til, at sygefraværet med bl.a. hjælp fra det her forslag nedbringes i fremtiden.

Formanden:

Tak til hr. Tom Behnke. Så er det fru Elisabeth Geday som ordfører.

Elisabeth Geday (RV):

Vi synes, det er svært at være modstandere af ministerens forslag om at forbedre den kommunale opfølgning på langtidssygemeldte.

Langt de fleste sygemeldte, tror jeg, vil opleve det som en hjælp, at kommunen, som lovforslaget lægger op til, tidligere og mere individuelt skal følge op på den enkelte og hjælpe borgeren tilbage på arbejde hurtigst muligt. Jeg tror, at vi alle kender til eksempler på mennesker, som har fået lov at gå sygemeldte i ganske lang tid uden opfølgning hverken fra arbejdsgiverens, fra kollegernes eller fra kommunens side.

Ofte gør man folk en bjørnetjeneste, når man af misforstået respekt for privatlivets fred undlader at blande sig. Resultatet er, at ganske mange mennesker hvert år bliver marginaliseret ud af arbejdsmarkedet efter en langvarig sygemelding. Det forhold kan lovforslaget være med til at rette op på.

Lovforslaget bygger på erfaringer fra kommuner, som følger godt op på sygedagpengesager, for sagen er jo, at der er ganske store forskelle kommunerne imellem. Nogle kommuner er hurtige til at følge op, andre lader tiden gå, lige indtil den statslige refusion falder bort.

Lovforslaget lægger op til, at kommunerne skal starte opfølgningen efter den 8. sygeuge, men det er vigtigt for mig her fra talerstolen at understrege, at der bør være en dialog mellem arbejdsgiveren og den sygemeldte lang tid forinden, uden at det dog er noget, der skal indgå i dette lovforslag.

Kl. 10.40

8 uger er meget lang tid at være væk fra jobbet på grund af sygdom, medmindre der er tale om et trafikuheld eller alvorlig sygdom af anden karakter. I mine øjne har det ofte karakter af konfliktskyhed eller misforstået hensyntagen, hvis arbejdsgiveren ikke allerede efter en uge eller deromkring har haft en samtale med den sygemeldte om, hvordan han eller hun har det, og om, hvorvidt arbejdspladsen kan gøre noget for at gøre det lettere for den sygemeldte at vende tilbage til jobbet. Det er jo en ren win-win-situation: Den sygemeldte bliver fastholdt på jobbet på sine egne betingelser, og virksomheden får lov at beholde sin ansatte.

Mange danske virksomheder gør i disse år erfaringer med at reducere sygefraværet på denne

vis, og det er den samme logik, som lovforslaget bygger på. Vi kan i udvalgsarbejdet overveje, om kommunerne bedre kan bistå virksomhederne med information og rådgivning i tidligere faser end de 8 uger af sygemeldingen.

Når alt det positive om lovforslaget er sagt, så er der jo også en lang række bekymringer, som jeg ser frem til at få afkræftet under udvalgsbehandlingen. Det er f.eks., om folk med diffuse diagnoser eller diagnoser, som endnu ikke er afgivet, kan risikere at blive jagtet rundt i systemet, som hr. Villy Søvnald tidligere har bemærket. Det er spørgsmål om, hvorvidt folk med psykisk sygdom overhovedet er i stand til at gennemskue de konsekvenser, som lovforslaget har for den enkelte.

Jeg er også bekymret for, om borgerens retssikkerhed i tilstrækkelig grad er opfyldt. F.eks. kan jeg være bekymret for, om det sociale ankenævn i kommunerne overhovedet har tilstrækkelige ressourcer, eller om der kan være for lang ventetid, hvis den enkelte borger føler, at vedkommende har fået en forkert afgørelse fra kommunens side. Også det er vi nødt til at kigge på, når vi nu er i færd med at stramme op i forhold til sygedagpengereglerne.

Jeg er også lidt bekymret for, hvilken effekt det her med at nedsætte den kommunale refusion kan få for den sygemeldte, om det kan være med til at presse folk over på lavere ydelser af den ene eller den anden karakter. Jeg synes, det er vigtigt, at vi får belyst det i udvalgsarbejdet og om nødvendigt eventuelt får stillet et ændringsforslag i den retning.

En sidste ting er spørgsmålet om, hvorvidt kommunerne i tilstrækkelig grad får kompensations for de yderligere udgifter, som det her lovforslag lægger op til.

Men alt dette er noget, jeg forestiller mig vi skal gå i dybden med i udvalgsarbejdet, som jeg selvfølgelig i høj grad ser frem til.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Fru Elisabeth Geday kom med en bemærkning om kontakten til virksomhederne. Nu ved jeg af erfaring fra at være ude på en virksomhed, at hvis man bliver syg, melder man selvfølgelig til virksomheden, at man er syg. Efter et stykke tid, måske 1 uge, 2 uger, alt efter hvor lang tid det er – medmindre man fra starten siger, at man har brækket et ben, så der går så og så lang tid, så ved man, hvad man har at forholde sig til – kontakter den sygemeldte virksomheden af hensyn

til planlægningen, eller tillidsmanden kontakter den syge for at høre, hvordan det går. Det er af hensyn til planlægningen, altså om de skal have en vikar for at løse den opgave, eller hvordan og hvorledes det nu skal foregå. Der er rigtig mange virksomheder, hvor det foregår på den måde i dag.

Det var kun en oplysning til fru Elisabeth Geday, og der behøves ikke noget svar.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Hr. Bent Bøgsted har fuldstændig ret i sine betragtninger, og sådan er det også i de ideelle situationer, i langt de fleste tilfælde, men der er faktisk også tilfælde, hvor den sygemeldte får lov at gå i ganske lang tid, uden at der overhovedet bliver fulgt op på det. Men vi kan jo glæde os over, at man på ganske mange virksomheder følger den praksis, som hr. Bent Bøgsted præciserer.

Formanden:

Tak til fru Elisabeth Geday. Den næste ordfører er hr. Villy Søvnald.

Villy Søvnald (SF):

Alle har jo en interesse i at undgå langtidssygeforløb. Det er så indlysende både af hensyn til det enkelte menneske og for den sags skyld også af hensyn til samfundsøkonomien. Derfor forekommer det også SF lidt underligt, at optagetheden af forebyggelse er så lille i det her forslag. Men jeg forstår, at det kommer i en anden runde. Den ser vi så frem til, for det er formentlig der, den helt store gevinst ligger.

Kl. 10.45

Ellers ser vi fra SF's side tre elementer i det her lovforslag, en god nyhed og to dårlige, sådan som vi ser beskæftigelsesministerens forslag, og på den måde synes vi ikke, han har haft en heldig hånd.

Vi er i sagens natur enige i alt det, der drejer sig om at forbedre den kommunale opfølgning og styrke samarbejdet mellem kommunen, mellem den praktiserende læge, mellem dem, der er involverede i en sygedagpengesag. Vi ved fra konkrete forsøg i en række kommuner, at det er vigtigt at lave de her forløb og se dem igennem og komme ind så hurtigt som muligt. Så langt, så godt.

Derimod åbnes der jo i det andet punkt op for – den første dårlige nyhed – at kommunerne i hidtil uset omfang får lov at gå ind og blande sig

i udmeldinger fra praktiserende læger. Der er en meget skarp kommentar, den her er hentet fra Urban, hvor HK's formand John Dahl siger følgende: Der åbnes op for en ladeport for, at arbejdsgiveren kan indhente personfølsomme oplysninger om den sygemeldte.

Han fortsætter: Det er hensigten, at disse meget personfølsomme oplysninger skal benyttes til at fastholde den ansatte i virksomheden, men der er intet i lovforslaget, som forhindrer arbejdsgiverne i at bruge oplysninger til i stedet at skille sig af med den ansatte.

Og han siger endelig: Beskæftigelsesministeren giver med lovforslaget kommunernes forvaltning lettere adgang til ensidigt at beslutte, at den sygemeldte delvis kan raskmeldes, også selv om arbejdspladsen ikke vil modtage den sygemeldte.

Jeg synes altid, man skal være forsigtig, når man tolker, hvad der er bedst for et andet menneske. I gamle dage stod der oven over Arbejdsministeriet »Overformynderiet«. Det står der ikke længere. Men det var bygget på den tanke, at et system altid vidste bedst, hvad der var godt for mennesket, og når et system besluttede, at det var bedst for et menneske at arbejde, så var det bedst at arbejde. Er det nu så sikkert? Nogle af de sager, vi møder i hvert fald i den sociale sektor, har at gøre med mennesker, der har ondt i kroppen, ondt i sjælen, og så kan der komme en eller anden sagsbehandler og sige: Vi kan se på dig, uanset hvad du siger, at det er bedst for dig at komme i gang.

Det er jo det, der forceres voldsomt med det her lovforslag.

Og så er vi ved det tredje element i lovforslaget og den anden dårlige nyhed, nemlig at skruer på refusionsinstrumentet, sådan at man gør det ekstremt attraktivt at støde mennesker ud af sygedagpengesystemet på et tidligt tidspunkt. Allerede i dag slås vi med det forhold, at mennesker, der er syge, som har en uklar diagnose, som har en diagnose, der ikke kan afklares, ender med efter 52 uger, at dagpengene lukker, det, jeg vil kalde det store, sorte hul i den socialpolitiske debat. For det betyder, at mennesker oven i sygdommen pludselig oplever, at deres forsørgelsesgrundlag forsvinder.

Med det her lovforslag åbner man op for en trafik, uanset hvad man siger, der i voldsom grad vil bevæge sig i retning af det her.

Hvis nogen er i tvivl, så havde vi debatten under de korte bemærkninger om konsekvensen, da man skruede på refusionssatsen for før-

tidspension. Det var præcis samme flytning, man lavede, nemlig en flytning fra 50 pct.s kommunal finansiering til 65 pct.s kommunal finansiering. Den lille flytning havde den virkning, at antallet af mennesker, der fik tilkendt førtidspension, blev halveret på 4 år.

Det var fint nok, hvis det var, fordi de mennesker havde fået det bedre – det er jo ikke et socialpolitisk mål, at så mange som muligt er på førtidspension – men det er jo ikke derfor, at det skete. Det skete med baggrund i, at nogle mennesker, der ifølge lovgivningen havde ret til en førtidspension, ikke fik deres førtidspension. Det samme vil ske i det her tilfælde, at nogle mennesker, der har ret til sygedagpenge, vil blive afskåret fra denne ret.

Så vil jeg sige som min afrunding, at jeg også synes, det er lidt underligt, at en regering, der hævder at repræsentere store dele af hele folket – det er jo de meldinger, vi møder sådan i meget opstemte øjeblikke, at man er det store lønmodtagerparti – nu i det her lovforslag laver en drejning, hvor man alene lytter til arbejdsgiverne.

Jeg tror, at de jubler i Dansk Arbejdsgiverforening, mens de, hvis man kigger på svarene fra HK, fra 3F osv., bestemt ikke bryder sig om det de steder. De ved godt, hvilke konsekvenser det vil få for deres medlemmer. Så jeg synes, at regeringen meget ensidigt har taget stilling til fordel for Dansk Arbejdsgiverforening med det udspil her.

Jeg skal lige sige for en sikkerheds skyld: SF kan ikke støtte forslaget, som det ligger.

Kl. 10.50

Formanden:

Tak til hr. Villy Søvnald. Den næste ordfører er hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Hvad er det nu egentlig, det her forslag skulle handle om? Hvis man skal tage de indledende bemærkninger for pålydende, så er målet at nedbringe og forebygge sygefraværet. Det er et prisværdigt formål.

Sygdom og sygefravær er noget skidt for det enkelte menneske, samtidig med at det er penge ud af lommen; sygdom og sygefravær er enormt dyrt for samfundet, 150.000 arbejdsår går faktisk tabt hvert år på den konto, og alene de direkte omkostninger til dagpenge og løn under sygdom løber op i ca. 32 mia. kr.

Men hvad er så indholdet i lovforslaget?

Hvor er de initiativer, som kan forebygge at folk

bliver syge? Hvis det skal siges meget kort: De er blevet væk. Ministeren må have glemt den gode, gamle læresætning om, at det er bedre at forebygge end at helbrede.

Jeg forlanger ikke, at regeringen skal tage ansvaret for det slaskede vintervejr udenfor, som kan få enhver til at lægge sig på langs, men hvad med at gøre noget ved måske et af de største problemer i forhold til sygefravær, nemlig arbejdsmiljøet? Hvad med at forebygge den voksende fysiske og psykiske nedslidning, som gør folk syge og sender dem ud over kanten af arbejdsmarkedet?

Arbejdsmiljøinstituttet har opgjort, at en målrettet indsats på arbejdsmiljøområdet kan nedbringe sygefraværet med ca. 38 pct., og hvis vi tager de ufaglærte grupper med næsten halvdel, helt præcist med 49 pct.

For mig at se drejer det sig kort og godt om, at arbejdspladserne skal tilpasses de mennesker, der skal arbejde der, ikke omvendt. Her tænker jeg både på den forebyggelse, som kan forhindre, at folk bliver syge, og på tilpasning af arbejdspladserne, så langtidssyge kan vende tilbage til sundhedsmæssigt forsvarlige arbejdspladser.

Et sidste område, hvor man kunne sætte ind, vedrører gravides sygefravær. Et skøn siger, at op mod halvdelen af alle gravide sygemeldes i løbet af graviditeten med et gennemsnitligt fravær på 10-15 uger. Her vil en indsats for arbejdstilpasning med garanti give bonus.

Men nu skal det her forslag ikke bare bedømmes på den udtalte mangel på forebyggelse. Der er jo ikke noget forgjort i også at forsøge at få langtidssyge tilbage på arbejdsmarkedet igen, og guderne skal vide, at ikke alle kommuner gør nok. Mange kommuner gør alt for lidt for de langtidssyge.

Problemet med det her forslag er bare, at redskaberne er fyldt med problemer, som kan sammenfattes i, at de langtidssyge bliver taberne.

For det første åbner forslaget en ladeport for, at den langtidssyge skal give oplysninger af personlig karakter, som så vel arbejdsgiveren som kommunerne kan bruge, som de finder det for godt. Ikke mindst når vi snakker om folk med psykiske lidelser, kan det i sig selv være med til, at situationen bliver endnu værre for den syge. Jeg tror faktisk, at alle ved noget om, hvor udsat en situation man står i, når man er langtidssygemeldt fra sin arbejdsplads. Frygten for en fyre-

seddel er i hvert fald ikke den sundeste situation at stå i.

For det andet giver udvidelsen af brug af andre aktører umiddelbart nogle problemer for den langtidssyges retssikkerhed. Vi kender jo fra andre områder, ikke mindst aktiveringsområdet, til de situationer, hvor det er umuligt for mennesker at klage over systemet. Ingen vil tage ansvaret for en eventuel dårlig eller forkert sagsbehandling, og det uanset de pæne formuleringer om ansvar i så vel det her som i andre lovforslag, når snakken falder på private aktører.

Endelig vil jeg lige til sidst tage med, at forslaget om at nedsætte refusionen til kommunerne efter 6 måneder først og fremmest vil føre til en gammeldags kassetænkning. Igen vil den langtidssyge blive en brik i et spil om, hvem der skal betale, i stedet for at blive betragtet som et menneske, der har brug for hjælp.

Alt i alt må jeg sige, at det her forslag er udtryk for systemtænkning, hvor systemet går forud for de enkelte mennesker, for den enkelte langtidssyge, og derfor kan Enhedslisten ikke støtte forslaget.

Kl. 10.55

(Kort bemærkning).

Erling Bonnesen (V):

Nu kan det ikke undre, at Enhedslistens ordfører forsøger at dreje fokus et andet sted hen.

Så jeg vil spørge meget kort, om Enhedslistens ordfører er enig i, at der er behov for, og at det er godt, at vi nu får sat fokus på en målrettet indsats og opfølgning i forhold til den sygemeldte med henblik på at finde lige præcis den rigtige indsats for den konkrete sygemeldte i den konkrete situation, hvilket er præcis det, som det her lovforslag handler om – og intet andet.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg er for det første fuldstændig enig i, at der er behov for en målrettet indsats for at få syge tilbage på arbejdsmarkedet så hurtigt som muligt.

Det, jeg bare gav udtryk for i min ordførertale, og som jeg også godt vil gentage her, er, at de redskaber, der bliver brugt for at få de syge tilbage, er de forkerte redskaber, fordi de stort set går ud på at få de syge tilpasset arbejdspladsen i stedet for at få arbejdspladserne tilpasset, så de syge lettere kan komme tilbage på arbejdsmarkedet.

(Kort bemærkning).

Erling Bonnesen (V):

Er Enhedslistens ordfører enig i, at forudsætningerne for at kunne lave den rigtige opfølgning er, at man har de rigtige oplysninger, så man får det rigtige beslutningsgrundlag, hvilket også er lige præcis det, som det her lovforslag går ud på?

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg er fuldstændig enig i, at de rigtige oplysninger skal være til stede, nemlig om vedkommende er syg eller ej. Jeg er også fuldstændig enig i, at det skal være muligt for den enkelte syge selv at få tilpasset situationen, så man kan komme tilbage på den arbejdsplads, hvor man har været, eller på en anden arbejdsplads. Jeg er bare ikke enig i, at der skal være adgang for arbejdsgiveren til at få de her uddybende lægeerklæringer, som alle og enhver ved kan bruges præcis i den modsatte retning af at få folk tilbage og i stedet for vil sørge for, at de bliver holdt uden for den arbejdsplads, de kommer fra, og måske i sidste ende fra arbejdsmarkedet som helhed.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Jeg synes, det er en lillebitte smule forvirrende, når hr. Jørgen Arbo-Bæhr forholder sig mere til generelle spørgsmål om forebyggelse og mindre til det konkrete lovforslag, som nu er lagt frem.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge hr. Arbo-Bæhr, om han isoleret set mener, at det vil være en ulempe for de sygemeldte, at der sker en tidligere opfølgning over for vedkommende fra kommunernes side, som det her lovforslag lægger op til, end den situation, der er i dag, hvor der i nogle tilfælde kan gå helt op til 52 uger, før den sygemeldte overhovedet hører fra kommunen.

Det, jeg beder hr. Jørgen Arbo-Bæhr om, er at forholde sig konkret til indholdet i det lovforslag, som faktisk ligger her, i stedet for at forholde sig til spørgsmål om forebyggelse i al almindelighed, som vi jo sikkert vil få en lejlighed til at diskutere ved en senere lejlighed.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu har jeg på tre punkter forholdt mig fuldstændig konkret til, hvad der står i det her lovforslag, og på de tre punkter har jeg nævnt, at det er problematisk. På de tre punkter har jeg

nævnt, at man sætter systemet før det enkelte menneske.

Jeg vil godt sige, at det er godt med en tidlige indsats i forhold til at få den syge tilbage på arbejdsmarkedet. Jeg går ind for det.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Så kunne jeg godt tænke mig, hvis ordføreren ville præcisere over for mig helt præcist – det er muligvis mig, der ikke har været hurtig nok i opfattelsen – hvad det helt konkret er i det foreliggende forslag, som ordføreren er modstander af?

Jeg har bl.a. lidt problemer med at opleve, at der altid og i alle situationer er en konflikt mellem arbejdsgiveren og lønmodtageren. Ofte forekommer det mig, at det mest almindelige er, at der faktisk er en fælles interesse i at skabe en situation, hvor lønmodtageren hurtigst muligt og på vedkommendes egne betingelser kan vende tilbage til arbejdspladsen.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Problemet er, at det her ikke lægger op til, at man kan komme tilbage til arbejdspladsen under egne betingelser. Det her lægger på tre punkter op til, at man skal tilpasse sig og komme tilbage.

Det ene punkt handler om de udvidede lægeerklæringer. Det er jo ikke noget, der gør, at man så derefter følger op med at tilpasse arbejdspladsen til, hvad den syge kan. Det har noget at gøre med, hvordan den syge så f.eks. skal delvis raskmeldes, hvilket kan være en enorm ulempe for vedkommende, hvis vedkommende rent faktisk ikke er i stand til at komme ind på den arbejdsplads, hvor vedkommende hører til, ud fra de forudsætninger man har.

Jeg nævnte problemerne med hensyn til de private aktører, som gør, at retssikkerheden for den enkelte bliver undermineret. Og jeg nævnte problemerne med, at man risikerer at blive kastet rundt i systemet som følge af de her ændringer af refusionsordningerne, der fører til en form for kassetænkning.

Kl. 11.00

(Kort bemærkning).

Marion Pedersen (V):

Det er ikke så meget et spørgsmål, det er mere en oplysning til ordføreren. Jeg opfattede det sådan i ordførertalen, at ordføreren mente, at der

ikke blev gjort nok i forhold til stressrelaterede sygdomme på arbejdspladserne. Så vil jeg bare give den forbrugeroplysning, at regeringen og Dansk Folkeparti faktisk her for ganske kort tid siden har afsat næsten 47 mio. kr. udelukkende til forskning inden for stressrelateret sygdom, og hvad deraf følger. Det var bare en oplysning.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nå, men så vil jeg bare komme med en modoplysning: Hvis vi snakker om stress, handler det om, at folk arbejder for meget, for længe og for hurtigt. Det er meget enkelt, sådan er virkeligheden.

Det er rigtig fint, at der bliver afsat penge til stressforskning. Det kan man ikke have noget som helst imod, og det kan også udvide vores kendskab til emnet. Men grundlæggende set kan stressrelaterede sygdomme forebygges bare ved at sørge for, at der bliver flere mennesker, der tager sig af de ting, som det er nødvendigt at tage sig af.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Man kan sidde og undres lidt, for når man hører på hr. Jørgen Arbo-Bæhr, lyder det for mig, som om hr. Jørgen Arbo-Bæhr mener, at alle de danske arbejdspladser gør det elendigt over for den danske arbejder, og at de behandler de sygemeldte rigtig dårligt. Det er egentlig det, jeg vil have bekræftet, om det er den opfattelse, hr. Jørgen Arbo-Bæhr har.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nej!

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Hvorfor fremgår det så af det, hr. Jørgen Arbo-Bæhr siger, at det er den måde, hr. Jørgen Arbo-Bæhr opfatter det hele på, som om de danske arbejdspladser og de danske virksomheder befinder sig i en fortid, der ligger måske 100 år tilbage? Det er forunderligt for mig, at hr. Jørgen Arbo-Bæhr faktisk fremfører en opfattelse, der kan forstås på den måde.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu tror jeg godt, at hr. Bent Bøgsted kender til den situation, hvor man er sygemeldt. Man er

blevet syg, man er måske endda blevet alvorligt syg, man har meget svært ved at komme tilbage på arbejdet, og man går derhjemme og tænker: Hvad sker der med mig nu, hvad sker der med min arbejdsplads?

Jeg tror såmænd ikke, at arbejdsgivere er specielt onde mennesker, men det er klart, at man som langtidssygemeldt har et problem, der hedder: Kan jeg bevare min arbejdsplads? Ikke fordi arbejdsgiveren er et dumt svin, men fordi arbejdsgivere nu engang også må tænke på at få virksomheden og bixen til at køre rundt.

Hvis vi kommer i den situation, hvor langtidssygemeldte blot bliver betragtet som en stor udgift for virksomhederne, i stedet for at langtidssygemeldte bliver betragtet som nogle, man skal hjælpe, har vi et alvorligt problem. Jeg mener, det er enormt vigtigt, at vi betragter den her lovgivning omkring langtidssygemeldte ud fra de langtidssygemeldtes eget synspunkt.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg vil gerne takke de ordførere, som har tilkendegivet en positiv indstilling til at få løst den problematik, vi taler om her, nemlig at man ved langvarigt sygefravær risikerer udstødning fra arbejdsmarkedet. Det er jo grunden til, at vi beskæftiger os med det her problem.

Da jeg i maj 2003 holdt en konference, hvor vi fremlagde vores debatoplæg, blev det også modtaget positivt fra alle sider: fra fagforeninger, fra arbejdsgiverforeninger, fra læger og fra alle, som beskæftiger sig med det her område.

Der er flere problemer, vi skal tage os af, hvoraf det ene som sagt er, at udstødningen fra arbejdsmarkedet allerede begynder at finde sted efter få ugers sygefravær.

Vi kan se, at der er meget stor forskel i kommunernes behandling af sygedagpengesager. Der er nogle kommuner, som er rigtig gode, og så er der nogle kommuner, som ikke er så gode.

Vi kan også se, at der ikke er noget modsætningsforhold mellem helbredelse og det at bevare en tilknytning til sin arbejdsplads. Muligvis kan de to ting hjælpe hinanden, for hvad er det, der sker for de mennesker, som er langvarigt syge? Det er jo, at de mister kontakten til virksomhederne, at de mister kontakten til kollegerne, og at de så begynder at blive usikre på deres egen situation og på, om de kan komme tilbage, og man kommer ind i en meget ond cirkel på det her område.

Derfor er det her lovforslag båret af ét meget stort ønske, nemlig at ingen syge får lov at sejle deres egen sø med den konsekvens, at der sker en udstødning. Vi ved, at når man har passeret 12 måneder, er udstødningen voldsomt stor.

Det er baggrunden for lovforslaget. Det er også baggrunden for, at lægerne gik meget positivt ind i det her og erkendte, at det er vigtigt, og at vi skal blive bedre til at sikre en tilknytning for den langtidssyge til dennes arbejdsplads, fordi konsekvensen af det andet er så uhyggelig.

Så vil jeg godt sige, at der må være noget, der er undgået Enhedslistens ordførers opmærksomhed. Der blev sidste år gennemført en epokegørende arbejdsmiljøreform her i Danmark, som sikrer, at hver eneste virksomhed får bedømt sit arbejdsmiljø. Ikke noget med branchekoder eller lignende: Nej, hver eneste virksomhed får besøg, og det er et kæmpe gennembrud for arbejdsmiljøet i Danmark – jeg tror, det vil danne model for mange andre lande, for ingen andre lande har iværksat et så ambitiøst program – og der vil så blive opfølgning hvert tredje år på hver eneste arbejdsplads i Danmark. Så jeg tror, at når vi taler om forebyggelse, må det være gået hr. Jørgen Arbo-Bæhrs opmærksomhed forbi, at der er sket noget epokegørende.

Forslaget er et led i regeringens sygefraværshandlingsplan, som altså har til formål at nedbringe sygefraværet, bl.a. ved at forbedre den kommunale opfølgning i sygedagpengesager. Jeg har så måttet konstatere, at det ikke har været muligt for parterne i moderniseringsudvalget at komme med en fælles indstilling til, hvordan vi skal modernisere sygedagpengeloven. Derfor sidder jeg i øjeblikket og ser på, hvilke elementer vi kan fremsætte på baggrund af de ønsker, som lønmodtagerne, arbejdsgiverne og kommunerne har.

I 2004 fik 450.000 mennesker sygedagpenge, og ca. 30.000 var syge i mere end et år. To ud af tre kommer ikke direkte tilbage i arbejde, to ud af tre! Lange sygefraværstidspærisikerer altså at føre til store menneskelige og sociale problemer. Derfor skal kommunernes indsats målrettes de sygemeldte, der har størst behov for en tæt og individuel opfølgning.

Ressourcerne skal i højere grad anvendes på de komplicerede sager og ikke på brækkede ben efter en skiferie. Der er derfor behov for en ny visitations- og opfølgningsindsats, som kan udskille risikosagerne og sikre den rigtige service over for den enkelte sygemeldte og den enkelte virksomhed.

Fokus skal være på arbejdsfastholdelse. Ingen skal presses ud i funktioner, som de ikke kan klare. I nogle tilfælde vil sygdommen dog være så alvorlig, f.eks. ved kræftsygdomme, at fokus i opfølgningen alene skal være på behovet for anden hjælp, f.eks. hjemmehjælp, og på, om der er grundlag for at rejse en sag om førtidspension.

En lille tilknytning til arbejdsmarkedet er bedre end ingen tilknytning til arbejdsmarkedet. Derfor er det helt afgørende, at der lægges op til, at syge støttes i at fastholde kontakten til arbejdet. Det skal også blive mere almindeligt, at man starter med at arbejde, selv om man måske kun kan klare få timers arbejde, og så langsomt trapper indsatsen op, og her er det jo, at samspillet med virksomhederne er helt afgørende.

Nye og bedre lægeerklæringer skal være et af redskaberne til at fremme indsatsen for arbejdsfastholdelse så vel i virksomhedens indsats som i den kommunale opfølgning.

Endvidere finder jeg, at de store forskelle i kommunernes opfølgningspraksis gør det nødvendigt at give kommunerne en økonomisk tilskyndelse til at forbedre opfølgningen ved at nedsætte refusionen fra 50 pct. til 35 pct. efter ½ års sygemelding. Jeg vil gerne understrege, at dette jo ikke berører de syges rettigheder, men alene er et instrument, vi bruger for at prøve at få de dårligste kommuner løftet op på gennemsnittet.

Kl. 11.10

Der er vigtige spørgsmål, vi skal afklare her, og det skal vi afklare under udvalgsbehandlingen, det skal vi afklare under drøftelser med partierne, men det er vigtigt for mig at slå fast, at det her altså er et spørgsmål om at hjælpe mennesker, som kommer i alvorlig klemme, og hvor den klemme nogle gange skyldes, at de myndigheder, der skal hjælpe dem, er for langsomme og for sene til at sætte ind.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

**2) Første behandling af lovforslag nr. L 54:
Forslag til militær straffelov.**

Af forsvarsministeren (Søren Gade).
(Fremsat 23/2 2005).

Sammen med denne sag foretoges:

**3) Første behandling af lovforslag nr. L 55:
Forslag til militær retsplejelov.**

Af forsvarsministeren (Søren Gade).
(Fremsat 23/2 2005).

**4) Første behandling af lovforslag nr. L 56:
Forslag til militær disciplinarlov.**

Af forsvarsministeren (Søren Gade).
(Fremsat 23/2 2005).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Karsten Nonbo (V):

Disse tre lovforslag, vi nu skal i gang med, er en revision af den gamle militære straffelov fra 1973. Den blev iværksat på baggrund af et udvalg, som daværende forsvarsminister Hans Hækkerup nedsatte i 1999, og som skulle se på det militære straffe- og disciplinarsystem. Det kom der en betænkning ud af i januar 2004, og det er denne betænkning, som udmøntes i det her lovforslag. Det er for øvrigt en genfremsættelse, efter at forslaget blev førstebehandlet den 11. november 2004. Der er dog en enkelt ændring, idet forsvarsministeren har trukket sin anmodning om bemyndigelse til forbud mod politisk aktivitet under væbnet konflikt tilbage, efter at forsvarsministeren lyttede til den sidste førstebehandling.

Med det her lovforslag er der sket en markant opdeling mellem strafbare handlinger, pligtforømmelser og disciplinære fejltrin. Faktisk er det gamle kapitel 15 i den militære retsplejelov gjort til en selvstændig disciplinarlov. Det giver en skarpere adskillelse mellem strafansvar og disciplinære konsekvenser. Forsætsbegrebet statures i den militære straffelov ganske som i den borgerlige straffelov. Omvendt sker der en afkriminalisering i den nedre del, disciplinardelen. Det er her, hvor ungdommens kådhed eller uagtsomhed råder. Denne kådhed og uagtsomhed kan nu imødegås med hurtige, forholdsvis mildere straffe som tilrettevisninger, fremstillinger, efterøvelser eller bøder. De kan idømmes af

tjenestestedet under hensyn til forvaltningsloven. De typiske forseelser i disciplinarloven er jo mindre vagtforseelser, f.eks. at komme for sent til tjeneste, have uorden i sit grej og krænke en sideordnet.

Ved førstebehandlingen af den militære straffelov sidst, nemlig den 11. november 2004, var der en del debat om, hvorvidt den militære straffelov skulle suspenderes i fredstid og kun gælde i krigstid. Det kan nu være meget svært at definere overgangen mellem krigstid og fredstid og at sondre mellem disse begreber, og derfor har man valgt også at bruge udtrykket en væbnet konflikt, og man har valgt, at selvfølgelig skal den militære straffelov gælde for militæret, når militæret er her. Det er sådan, at man skal kunne stole på hinanden i militæret; man skal kende hinandens funktioner til bunds, ja, nærmest til bevidstløshed; man skal ikke kunne komme i tvivl om, hvad andres indsats er, for hvis man kan det, er det jo, at moralen falder og modløsheden breder sig. Så kommer tvivlen om, hvorvidt der måske er et svagt led i kæden, og det kan man ikke operere med inden for militæret. Der må ikke kunne drages tvivl om, at der skal være en vis disciplin, når man er under kommando.

Hvorfor man ikke kan sondre mellem bl.a. de to begreber, kan man se ved at læse i den borgerlige straffelov og den militære straffelov, og med hensyn til jurisdiktionen se, hvor forskellig den er, og hvor forskelligt den gælder. Men det kan vi jo se på under udvalgsbehandlingen.

Kl. 11.15

Der er også andre paragraffer, der tilsiger, at man ikke kan have, at man på det ene tidspunkt opererer med militær straffelov og på det andet tidspunkt med borgerlig straffelov, f.eks. beskytter § 9 i den militære straffelov menige, der handler under kommando. Det er jo sådan, at personalet gøres straffrit, hvis den kommanderende skrider til kommando og der foretages noget ulovligt, hvorimod det i den borgerlige straffelov vil statures som handling i forening, og det vil være en straffskærpene omstændighed.

Vi har sådan noget som lydighedsnægtelse, og det må også gælde i fredstid. Det kan ikke være sådan, at man har en disciplin den ene dag og en anden disciplin den anden dag; det fremmer jo tvivlen ganske gevaldigt.

Der er også § 20, hvor vi, når vi arbejder inden for den borgerlige straffelov, kan sige, at det i og for sig er rimeligt lovligt at bringe sig i beruset tilstand, men der kan altså ikke være tale om,